

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123343511
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6123343511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 55 732 453, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 159,98 eur, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/79/2023-194 zo dňa 12. októbra 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/79/2023-194 zo dňa 12. októbra 2023 vo výroku I. mení nasledovne:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 159,98 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/79/2023-194 zo dňa 12. októbra 2023 vo výroku III. odmieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.) s tým, že o výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (III.).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 159,98 eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného pod č. 9852289853 došlo ku škode na vozidle poškodenej. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bola poškodená nútená užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenej faktúru č. 220529, ktorú si táto uplatnila na náhradu u žalovaného. Oznámením o poistnom plnení žalovaný oznámil poškodenej šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku škody v plnom rozsahu. Poškodená následne uzatvorila so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť oznámila žalovanému.

3. Žalovaný v spore považoval uplatnený nárok za nedôvodný. Uviedol, že dňa 10.08.2022 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej. Predmetná

škodová udalosť bola spôsobená motorovým vozidlom, na ktoré bola v čase škodovej udalosti uzatvorená u neho poisťovňa zmluva, predmetom ktorej bolo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poškodená si dala opraviť poškodené motorové vozidlo v autoservise A. B.. Za opravu poškodeného motorového vozidla bola zo strany autoservisu vystavená faktúra č. 22270178 zo dňa 19.09.2022. Z uvedenej faktúry vyplýva aj dátum dodania služby (t. j. ukončenia opravy poškodeného motorového vozidla), a to deň 19.09.2022. Poškodená uzatvorila so žalobcom ako prenajímateľom náhradného vozidla zmluvu o prenájme vozidla č. 528/601 zo dňa 12.09.2022 na obdobie odo dňa 12.09.2022 do ukončenia opravy. Touto zmluvou si poškodená prenajala od žalobcu náhradné vozidlo za sumu 66,60 eur na deň bez DPH. Oprava poškodeného motorového vozidla bola skončená dňa 19.09.2022, čo vyplýva z faktúry autoservisu. Žalobca vystavil poškodenej faktúru č. 220529 zo dňa 21.09.2022 za prenájom motorového vozidla v sume 799,92 eur s DPH. Následne poškodená zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.09.2022 postúpila pohľadávku vo výške 799,92 eur na žalobcu. Žalovaný listom zo dňa 22.12.2022 oznámil žalobcovi, že dňa 21.12.2022 ukončil šetrenie poistnej udalosti. Na účet žalobcu uhradil poistné plnenie v sume 639,94 eur, predstavujúce rozdiel medzi faktúrou za prenájom náhradného vozidla v sume 799,92 eur a neprimeranými nákladmi za náhradné vozidlo v sume 159,98 eur. Plnenie žalovaného zodpovedalo času skutočnej opravy vozidla, t. j. času, kedy bol nájom vozidla účelný a nevyhnutný. V oznámení o poistnom plnení došlo k chybe v písaní, keď likvidátor uviedol, „Zapožičanie náhradného vozidla priznané do ukončenia opravy poškodeného vozidla 21.9.22 (faktúra č. 22270178 A. B.) t. j. 8 dní.“, avšak výpočet bol správny, t. j. priznal poistné plnenie za čas, kedy bolo vozidlo v oprave, teda do dňa 19.09.2022. V nadväznosti na opísaný skutkový stav žalovaný uviedol, že z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má poistený právo, aby poisťovňa za neho nahradila poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody špecifikované v ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, za ktoré zodpovedá poistený. Žalovaný poukazoval na to, že dôkazy na podporu svojich tvrdení o účelnosti a nevyhnutnosti zapožičania motorového vozidla, je povinný v konaní predložiť žalobca. Ten však nepreukázal účelnosť a nevyhnutnosť zapožičania náhradného motorového vozidla aj za obdobie od 20.09.2022 do 21.09.2022, keďže motorové vozidlo bolo opravené už dňa 19.09.2022. Žalobcom predložená faktúra za prenájom náhradného motorového vozidla nepreukázala uplatnený nárok a nie je ju možné bez ďalšieho považovať za vyčíslenie skutočnej škody, ktorá má byť krytá povinným zmluvným poistením. Faktúra predstavuje daňový doklad, čo znamená, že sumu uvedenú žalobcom vo faktúre nie je možné stotožňovať so škodou, na ktorej náhradu má nárok voči žalovanému ako poisťovateľovi poškodená, resp. v tomto prípade žalobca. Žalovaná ďalej argumentovala tým, že z hľadiska rozsahu náhrady škody je potrebné skúmať, či a v akom rozsahu bolo vypožičanie vozidla za úplatu s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu skutočne nutným dôsledkom danej poistnej udalosti. Jej skutočným následkom pritom môžu byť náklady len v tom rozsahu, v akom boli vynaložené správne a účelne na vypožičanie náhradného vozidla, zodpovedajúceho vozidlu poškodenému. Poisťovňa je povinná nahradiť poškodenému náklady za vypožičanie náhradného vozidla za obdobie, počas ktorého nemôže užívať svoje poškodené motorové vozidlo z dôvodu vykonávania opravy. Keďže táto bola ukončená dňa 19.09.2022, nie je dôvodným a ani účelným nájom náhradného vozidla za obdobie od 20.09.2022 do 21.09.2022. Opačný názor by viedol k absurdnému záveru, že poškodený si môže prenajať „náhradné“ motorové vozidlo na akúkoľvek dlhú dobu. Žalovaný tiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR spis. zn. IV.ÚS/2043/2017 zo dňa 14.02.2018, ktoré sa zaoberalo otázkou nemravnosti účelového navyšovania nákladov na odstraňovanie škôd v systéme povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu a parazitovania na tomto systéme zo strany tretích osôb. Vo vzťahu k nároku na zapožičanie náhradného vozidla zaujala svoj postoj aj Národná banka Slovenska v odpovedi a poskytnutí informácií zo dňa 11.03.2019, v ktorej okrem iného uviedla, že výška nároku na náhradu nákladov za zapožičanie náhradného vozidla je závislá od dĺžky zapožičania náhradného vozidla, pričom zastáva právny názor, že poškodený má nárok na zapožičanie náhradného vozidla odo dňa poškodenia, resp. zničenia jeho motorového vozidla do doručenia oznámenia poisťovateľa o totálnej škode, resp. do ukončenia opravy poškodeného vozidla v súlade s dĺžkou opravy podľa technológie opravy vozidla danej výrobcom konkrétnej značky motorového vozidla a primeraným časovým úsekom na objednanie nevyhnutne potrebných náhradných dielov.

4. V reakcii na obranu žalovaného žalobca považoval túto v plnom rozsahu za neopodstatnenú a účelovú. Argumentoval tým, že prenájom náhradného vozidla je súčasťou súčasnej judikatúry považovaný

za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Škoda spočívajúca v tom, že poškodená vynaložila vyššie náklady na vypožičanie vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložila

na prevádzku svojho vozidla, ktorý nemohla používať v dôsledku poškodenia, je potrebné považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov (R 7/1992). Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zaistiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, keďže poškodená bola nie vlastným pričinením v dôsledku škodovej udalosti fakticky obmedzená v užívaní vlastného vozidla, a to po dobu opravy poškodeného vozidla. Za účelom bližšej špecifikácie skutočností uvedených v žalobe žalobca dodal, že dňa 10.08.2022 došlo v Martine ku škodovej udalosti na motorovom vozidle spôsobenej poškodenou B. C.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bola poškodená nútená užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb - na cestu

do práce v rámci mesta Martin a Žilina, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle zmluvy o nájme č. 528/601 zo dňa 12.09.2022, kde bola sadzba prenájmu vrátane DPH dohodnutá na 80,- eur / deň. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenej faktúru č. 220529 zo dňa 11.07.2022, s dátumom splatnosti 21.09.2022 na sumu 799,92 eur. Žalovaný dňa 22.12.2022 pristúpil k čiastočnej úhrade vzniknutej škody v sume 639,94 eur, ktorú poukázal priamo na účet žalobcu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť,

že v oznámení o poistnom plnení, ktoré mu bolo doručené, bolo napísané „Zapožičanie náhradného vozidla priznané do ukončenia opravy poškodeného vozidla 21.09.2022“, žalovaný teda v oznámení o poistnom plnení na jednej strane priznal náhradu za zapožičanie náhradného vozidla do 21.09.2022, no na druhej strane poistné plnenie aj tak krátil o dva dni (priznal nájom za 8 dní a nie 10). Poškodená ešte predtým uzatvorila so žalobcom dňa 21.09.2022 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti zo dňa 10.08.2022 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, ktoré poskytol poškodenej žalobca. V zmysle bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky je zrejmé, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho vstúpil do práv a povinností poškodenej. Keďže žalovaný nenahradil škodu vo vzniknutom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodenej domáhal preplatenia zvyšnej časti nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla, a to vo výške 159,98 eur. Listinné dôkazy preukazujúce skutočnosť uvedené v návrhu boli žalovanému riadne doručené už pri uplatňovaní si náhrady škody v rámci likvidácie poistnej udalosti. Poškodená mala nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla až do doby, než mohla používať svoje vlastné vozidlo, t. j. do reparácie škody.

Zo zásad pre reparáciu škôd vyplýva, že pokiaľ je to možné, je potrebné protiprávny stav, ktorý v dôsledku škody vznikol, odstraňovať tak, aby poškodená pocítovala následky škôd čo najmenej. Dokiaľ nie je škodlivý následok reparovaný navrátením do pôvodného stavu, protiprávny stav trvá a všetky náklady, ktoré je v súvislosti s trvajúcim protiprávnym stavom nutné vynaložiť, je možné považovať za vynaložené účelne a v priamej súvislosti

so vzniknutou škodou. Dobu opravy vozidla a čas jeho odovzdania poškodená nemala možnosť ovplyvniť, preto ani k tejto dobe zodpovedajúca doba prenájmu náhradného motorového vozidla nebola situáciou, že by tu nebola daná nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov v súvislosti so zabezpečením zaužívaného sociálneho komfortu poškodenej. Žalobca zdôraznil, že poškodená si náhradné vozidlo požičala iba na obdobie, kedy sa jej poškodené vozidlo nachádzalo v servise, pričom dĺžku opravy vozidla a jeho odovzdanie ovplyvniť nemohla. Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov na nájom za dobu opravy poškodeného vozidla vyplývala práve zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodená mohla používať svoje vlastné vozidlo. V dôsledku škodovej udalosti bola vylúčená z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešila nájmom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. K námietke žalovaného,

že nájomné za náhradné vozidlo po dlhšiu dobu, než je doba deklarovanej opravy, nie je možné považovať za nutné a účelné, žalobca podotkol, že náhradné vozidlo bolo poškodenej zapožičané len na obdobie, kedy v dôsledku škodovej udalosti nemohla užívať svoje vlastné motorové vozidlo, pričom dôležitým v tomto prípade nebolo len ukončenie opravy vozidla, ale aj samotné odovzdanie vozidla poškodenej, lebo až vtedy pominulo faktické obmedzenie poškodenej užívať vlastné motorové vozidlo. Zo zmluvy o nájme č. 528/601 vyplýva,

že v deň, kedy poškodená odovzdávala náhradné vozidlo, mala zo servisu prevziať aj svoje opravené vozidlo, žalovaný totiž doručil autoservisu krycí list až dňa 21.9.2022. Pokiaľ teda ide o dĺžku prenájmu náhradného vozidla priznanú žalovaným, došlo k neoprávnenému kráteniu poistného plnenia, keďže práve v dôsledku škodovej udalosti poškodená nemohla svoje vozidlo reálne užívať až do ukončenia

predmetnej opravy a odovzdania opraveného vozidla poškodenej, pretože až vtedy pominulo faktické obmedzenie poškodenej spôsobené dopravnou nehodou. Poškodená žiadnym spôsobom neprispela k navýšeniu nákladov zapožičania náhradného motorového vozidla a nie je možné od nej spravodlivo požadovať, aby ako účastník škodovej udalosti, ktorú nezavinila, disponovala dostatočnou hotovosťou (finančnými prostriedkami) na vyplatenie nákladov opravy autoservisu len za účelom, aby skrátila dobu zapožičania náhradného motorového vozidla. Náklady na prenájom náhradného motorového vozidla je nevyhnutné považovať za účelne vynaložené až do momentu reálneho odovzdania opraveného vozidla, a nie napríklad len do vystavenia faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla bez možnosti jeho reálneho užívania. Vzhľadom

na odplatný charakter tohto záväzkového vzťahu je oprava v širšom slova zmysle ukončená až poskytnutím plnenia druhej zmluvnej strany, v danom prípade z titulu náhrady škody žalovaným. Dĺžka prenájmu náhradného vozidla v predmetnej veci tak bola v priamej úmere s promptnosťou šetrenia poisťovnej udalosti a vydaním krycieho listu zo strany žalovaného. Servis vystavil faktúru pred odovzdaním opraveného motorového vozidla, pričom túto zasielal poisťovni na vystavenie krycieho listu. Až po obdržaní záväzného prísľubu poisťovne o preplatení nákladov vynaložených na opravu došlo k vydaniu vozidla poškodenej. Okamih vystavenia faktúry totiž sám o sebe nie je spôsobilý zamedziť tomu, aby poškodená už nemusela v súvislosti s dopravnou nehodou vynakladať ďalšie finančné prostriedky. Relevantným okamihom bolo až faktické ukončenie opravy a odovzdanie vozidla. V tomto prípade došlo k odovzdaniu vozidla dňa 21.09.2022, kedy servis dostal od poisťovne krycí list, čo potvrdilo aj prehlásenie poškodenej zo dňa 21.09.2022 o tom, že si v ten deň preberá vozidlo zo servisu, uvedené priamo na zmluve o prenájme. Prenájom vozidla do dňa 21.09.2022 bol preto nevyhnutný a účelný.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať tie skutočnosti, ktoré žalujúca strana uviedla v samotnej žalobe, ale potom najmä vo svojej žalobnej replike. Medzi stranami sporu ostala spornou otázka trvania doby účelného nájmu náhradného motorového vozidla poškodenej v súvislosti s opravou jej poškodeného motorového vozidla, a teda, či žalobcovi, ktorý sa stal novým veriteľom pohľadávky na náhradu škody vo vzťahu k žalovanému titulom zmluvy o postúpení pohľadávky, patrí aj k žalobe uplatnená suma 159,98 eur titulom nákladov na nájom náhradného motorového vozidla za ďalšie 2 dni (poisťovňa preplatila nájomné za náhradné motorové vozidlo za 8 dní, čo vyplývalo z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 22.12.2022), teda do dňa 21.09.2022.

6. Súd prvej inštancie nepochybne zistil, že zo zákazkového listu na servis, ktorý bol vystavený dňa 12.09.2022, ale najmä z faktúry autoservisu A. B., že vozidlo poškodenej bolo prevzaté na opravu dňa 12.09.2022 a opravené bolo podľa dátumu vyhotovenia faktúry a dátumu dodania služby dňa 19.09.2022. Poškodená však užívala podľa nájomnej zmluvy náhradné motorové vozidlo až do 21.09.2022, teda o 2 dni dlhšie a za tento nájom mala podľa faktúry, ktorú jej vystavil žalobca, zaplatiť celkovo sumu 799,92 eur (za 10 dní nájmu). Súd prvej inštancie preto ustálil, že oprava poškodeného motorového vozidla bola ukončená dňa 19.09.2022 a v tento deň si poškodená zo servisu, ktorý bol jej zmluvným partnerom, mohla opravené motorové vozidlo objektívne prevziať. Len náklady na nájom od 12.09.2022

do 19.09.2022 boli nákladmi, a teda škodou, ktorá vznikla poškodenej v bezprostrednej príčinnej súvislosti s poškodením motorového vozidla pri dopravnej nehode, ktorú zapríčinil klient žalovaného. Podľa presvedčenia súdu prvej inštancie v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a zodpovednosťou klienta žalovaného za škodu vzniknutú poškodenej nebola skutočnosť, že poškodená ku dňu 19.09.2022 nedisponovala dostatočnými finančnými prostriedkami na vyplatenie opravy za jej opravené motorové vozidlo (čo poškodená tvrdila vo svojom čestnom prehlásení zo dňa 09.10.2023). Rovnako nemôže klient žalovaného a ani samotný žalovaný, voči ktorému bol uplatnený priamy nárok na náhradu škody, zodpovedať za nelegálnu prax servisu, ktorý bol ochotný opravené motorové vozidlo poškodenej vydať až po vystavení krycieho listu žalovaným, prípadne až po zaplatení svojej faktúry č. 22270178, ktorá bola splatná až dňa 26.9.2022. Inak povedané žalovaný, resp. ani jeho klient, nemôžu niesť zodpovednosť za zmluvné dojednania medzi poškodenej a jej zmluvným servisom,

do ktorých ani samotný priamy škodca a ani žalovaný vstúpiť nemohli. Preto sa súd prvej inštancie stotožnil s obranou žalovaného, dospel k presvedčeniu, že v príčinnej súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodenej vznikla škoda nákladmi za nájom náhradného motorového vozidla od 12.09.2022 do 19.09.2022, teda len do momentu dokončenia opravy poškodeného motorového vozidla. Nájomné za ďalšie 2 dni, neboli v bezprostrednej príčinnej súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodenej. Takáto pohľadávka jej vo vzťahu k žalovanému nevznikla ako pohľadávka na náhradu škody spôsobenej klientom žalovaného, a preto takúto pohľadávku ani platne na žalobcu postúpiť v súlade s ust. § 524 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) nemohla. Preto súd prvej inštancie žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú a v celom rozsahu ju zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 159,98 eur a priznal mu proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalobca odvodzoval ním produkované odvolacie dôvody z ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, ktoré konkretizoval poukazom na ust. § 151 CSP, pričom mal za to, že žalovaný účinne nepoprel jeho skutkové tvrdenia, konkrétne relevantným spôsobom nepoprel dátum vrátenia opraveného vozidla späť poškodenej, a teda ani dobu faktického obmedzenia poškodenej. Žalobca naproti tomu za účelom preukázania svojich tvrdení priamo k žalobe pripojil oznámenie o poistnom plnení, t. j. krycí list zo dňa 21.09.2022 a v konaní poukázal aj na vlastnoručne podpísané vyjadrenie poškodenej na nájomnej zmluve ohľadne odovzdania opraveného vozidla, a to aj napriek tomu, že žalovaný na preukázanie opaku nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy a súd prvej inštancie za týmto účelom nevyzýval strany sporu na doplnenie dokazovania. V priebehu konania do konania predložil čestné prehlásenie poškodenej, z ktorého vyplýva, že v čase, kedy servis vystavil faktúru za opravu vozidla, nedisponovala dostatočnými finančnými prostriedkami na to, aby za opravu vozidla mohla sama zaplatiť. Aj napriek uvedeným listinným dôkazom predložených však súd prvej inštancie dospel k záveru, že oprava bola ukončená dňa 19.09.2022 a v tento deň si poškodená mohla motorové vozidlo objektívne prevziať a to v rozpore s predloženými dôkazmi. Pritom v skutkovo aj právne obdobných prípadoch je oznámenie o poistnom plnení považované

za krycí list, ktorý jednoznačne preukazuje ukončenie šetrenia poistnej udalosti, a teda aj nevyhnutnosť a účelnosť nákladov vynaložených na prenájom vozidla počas faktického obmedzenia poškodenej. Aj podľa všeobecných odškodňovacích pravidiel platí, že osoba poškodená škodovou udalosťou má jej následky pociťovať čo najmenej. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyslovil skutkové a právne závery, ktoré nevyplývali z predložených listinných dôkazov. Z predloženej faktúry za opravu totiž nevyplývalo, že k ukončeniu opravy, t. j. nežiadúceho stavu spôsobeného škodovou udalosťou, došlo už dňom vystavenia faktúry. Rovnako tak nesprávne vyhodnotil dôkazy, kľúčové pre náležité zistenie skutkového stavu a právne posúdenie veci, ako napríklad oznámenie o poistnom plnení zo dňa 21.09.2022. Predmetné rozhodnutie preto považoval žalobca za nesprávne a zjavne arbitrárne.

10. V ďalšom žalobca v odvolaní namietal závery súdu prvej inštancie, že v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a zodpovednosťou klienta žalovaného za škodu vzniknutú poškodenej, nie je skutočnosť, že poškodená ku dňu 19.09.2022 nedisponovala dostatočnými finančnými prostriedkami na vyplatenie opravy a ďalej tiež že klient žalovaného ani samotný žalovaný nemôžu zodpovedať za nelegálnu prax servisu, ktorý bol ochotný opravené vozidlo vydať až po vystavení krycieho listu, prípadne až po zaplatení faktúry. Žalobca mal za to, že okamih vystavenia faktúry za opravu sám o sebe nie je spôsobilý zamedziť tomu, aby poškodený už nemusel v súvislosti s dopravnou nehodou vynakladať ďalšie finančné prostriedky, a teda nepreukazuje neúčelnosť ďalšieho prenájmu. K nelegálnej praxi servisu, ako to uviedol súd prvej inštancie, žalobca produkoval tvrdenie, že žiaden servis vozidlo nevydá skôr, ako poisťovňa škodcu odobrí preplatenie nákladov za opravu. V danom prípade ale šetrenie poistnej udalosti nebolo ukončené dňa 19.09.2022 a krycí list taktiež nebol vystavený dňa 19.09.2022. Záver súdu prvej inštancie preto nemal oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže súd prvej inštancie nesprávne určil dátum, odkedy mohla poškodená disponovať s vlastným motorovým vozidlom. V nepochybnom rozpore s ustálenou judikatúrou bol tiež záver súdu prvej inštancie, že len nájom náhradného vozidla do vystavenia faktúry zo strany servisu je v bezprostrednej príčinnej súvislosti s poškodením motorového vozidla pri dopravnej nehode. Súd prvej inštancie v danom prípade vôbec nevzal do úvahy dĺžku faktického obmedzenia poškodenej. V tomto kontexte žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/138/2019, v zmysle ktorého pokiaľ dôjde k opraviteľnému poškodeniu motorového vozidla, má poškodený nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla počas obdobia faktického obmedzenia. Relevantným je tak začiatok a koniec obmedzenia, nie začiatok a koniec vykonávania opravných prác, resp. vystavenie faktúry (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/145/2020 zo dňa 24.02.2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 3Cob/94/2023 zo dňa 15.11.2023). Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7Co/37/2022, na ktoré žalobca poukazoval v rámci prvoinštančného konania, čo zaťažilo napadnutý rozsudok vadou

arbitrárnosti. Poškodená dočasne prišla o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, a teda jej bol vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešila prenájomom náhradného motorového vozidla, pričom cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatila, a táto zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu reálne vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohla používať svoje vlastné vozidlo. Nepriaznivosť stavu, do ktorého sa dostala poškodená (právny predchodca žalobcu) a ktorý zaviniel klient žalovaného, nemožno umocňovať u poškodenej jej neprimeraným zaťažovaním v tom, aby nevedno akým spôsobom preukazoval nutnosť a účelnosť prenájmu náhradného vozidla počas zjavného obmedzenia jej zaužívaného sociálneho komfortu.

11. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru riadne vykonal dokazovanie, správne posúdil skutkový stav a na jeho základe správne rozhodol. Žalovaný sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pričom

vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu argumentoval tým, že deň skončenia opravy vyplýval z faktúry autoservisu, ktorý túto vystavil po skončení opravy vozidla, kedy vedel autoservis špecifikovať náklady na použitý materiál a vykonanú prácu. Žalobca v konaní nepreukázal, že by táto faktúra nebola konečnou faktúrou, a teda že by na vozidle bolo potrebné ešte niečo opravovať. Dňom ukončenia opravy dňa 19.09.2022 už nájom náhradného vozidla prestal byť nájmom vozidla nevyhnutným a účelným, keďže opravením poškodeného motorového vozidla ho poškodená mohla začať fakticky užívať. K tomuto názoru správne dospel súd prvej inštancie, Národná banka Slovenskej republiky a v tomto zmysle už konštantne rozhodujú aj vyššie súdy SR. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave,

na ktorý sa odvolal žalobca, predstavuje exces z konštantnej judikatúry súdov SR. Žalovaný ďalej uviedol, že v konaní nepoprel potrebu nájmu náhradného vozidla ako takého, avšak je nepochybné, že nájom náhradného vozidla je nutný a účelný, a teda vznikne nárok

na preplatenie nákladov súvisiacich s jeho nájmom, len v časovom rozsahu kedy sa vozidlo nachádzalo v autoservise z dôvodu jeho opravy (k tomu rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/187/2022 zo dňa 22.03.2023, rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/95/2021 zo dňa 28.02.2022). Podľa žalovaného systém povinného zmluvného poistenia slúži k ochrane poškodených pri dopravných nehodách a jeho prostredníctvom majú byť likvidované náklady vynaložené na odstránenie vzniknutej ujmy (materiálnej a imateriálnej). Tento systém primárne chráni poškodených, ale aj vinníkov nehôd, ktorí následne nemusia hradíť škody

z vlastných finančných prostriedkov. Nemožno však pripustiť, aby boli účelovým navyšovaním nákladov na odstraňovanie škôd čerpané finančné prostriedky, ktoré by pri poctivom konaní čerpané neboli, čo by nakoniec mohlo byť na ťarchu všetkých poistníkov (nielen podnikateľov v poisťovníctve). V žiadnom prípade sa tak nemožno stotožniť

s názorom žalobcu o opodstatnenosti nájmu náhradného vozidla do času doručenia krycieho listu žalovaným, a to z niekoľkých dôvodov. V prvom rade by totiž nastala absurdná situácia, pretože autoservisy nemajú časový limit, v rámci ktorého majú vystaviť faktúru za opravu vozidla a predložiť ju žalovanému, a teda za oprávnený nájom náhradného vozidla do vydania krycieho listu by sa mohol v princípe považovať akýkoľvek dlhý čas. Rovnako tak by neexistoval dôvod, pre ktorý by mal poškodený vrátiť náhradné vozidlo a namiesto svojho vozidla by po prakticky neobmedzený čas využíval náhradné vozidlo, s používaním ktorého mu nevznikajú náklady, keďže tieto hradí žalovaný. Pokiaľ by sa súd prvej inštancie priklonil k argumentácii žalobcu o dôvodnosti nájmu do doručenia krycieho listu, pre žalovaného

a ďalšie poisťovne by vznikol stav právnej neistoty, pretože nie je neobvyklou praxou autoservisov, že účelovo naťahujú opravu vozidla, čím sa následne neúmerne predlžuje čas prenájmu náhradného vozidla a žalovaný nemá žiadnu možnosť toto konanie autoservisov ovplyvniť. Nie je spravodlivé žiadať, aby na takéto konanie autoservisov doplácaval žalovaný. Poškodená mala objektívnu možnosť uhradiť opravu vozidla, žalovaný mu v tom žiadnym spôsobom nebránil. Rovnako žalovaný žiadnym spôsobom nebránil poškodenej v požiadaní o vydanie krycieho listu pred začatím opravy a žalovaný nemôže byť sankcionovaný

za konanie, resp. nekonanie poškodeného. Tvrdenie o nutnosti doručenia krycieho listu

z dôvodu odplatnosti vzťahu taktiež nemá oporu v realite, keďže okamih doručenia krycieho listu ešte v žiadnom prípade neznamená reálne plnenie zo strany žalovaného v danej chvíli,

a preto argument o vydaní opraveného vozidla až po „odplate“ zo strany žalovaného autoservisu taktiež neobstojí. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nepodporil svoje tvrdenia dôkazmi. Z predloženej faktúry autoservisu je nepochybné, kedy bola reálne ukončená oprava poškodeného vozidla, a teda bol

jasne preukázaný dátum, odkedy mohla poškodená svoje vozidlo objektívne používať. Naopak, žalobca v konaní nepreukázal,

na základe akých dôkazov by mal byť nájom vozidla nevyhnutný a účelný až do dňa 21.09.2022, čo bránilo poškodenej požiadať o vydanie krycieho listu pred začatím opravy, resp. výpisom z osobného účtu preukázať nedostatok finančných prostriedkov na úhradu opravy. Žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, a preto súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne rozhodol, pokiaľ priznal ako nevyhnutný a účelný nájom

do dňa skončenia opravy.

12. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že rozhodovacia činnosť odvolacích súdov, na ktorú poukázal v odvolaní, nie je vôbec ojedinelou. Odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 3Cob/138/2019, spis. zn. 13Cob/145/2020, spis. zn. 7Co/37/2022. Tvrdenie žalovaného ohľadom toho, že servisy nemajú časový limit, v rámci ktorého majú vystaviť faktúru za opravu vozidla a predložiť ju žalovanému, a teda za oprávnený nájom do vydania krycieho listu by sa mohol považovať akýkoľvek dlhý čas považoval žalobca za absolútne nelogické. Servisy síce nemajú časový limit na vystavenie faktúry avšak bolo by nelogické, aby faktúry vystavili (napr. mesiac) po oprave a zaslali ich poisťovni (napr. 2 mesiace

po oprave), keď servisy predsa potrebujú mať opravy vyfakturované ale hlavne vyplatené čo najskôr. Takýmto konaním by škodili sami sebe a bolo by to v rozpore s ich záujmom. V záujme servisu je predsa mať čo najskôr vyplatenú faktúru za opravu vozidla. Rovnako

za nelogický považoval žalobca argument žalovaného, že by neexistoval dôvod, pre ktorý by mal poškodený vrátiť náhradné vozidlo a mohol by ho užívať po neobmedzený čas. Tak ako je v záujme servisu mať opravu za poškodené vozidlo uhradenú čo najskôr, je v záujme poškodeného mať možnosť využívať svoje opravené vozidlo čo najskôr. Aj napriek tomu,

že žalobca nerozumie, čo majú tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že nie je neobvyklou praxou autoservisov, že účelovo naťahujú opravu vozidla, spoločne s posudzovanou vecou, žalovaný si sám a svojvoľne určuje, aká dĺžka opravy je podľa neho primeraná a aká neprimeraná bez toho, aby zohľadňoval všetky okolnosti tej ktorej opravy. Žalobca k tomu podotkol, že žalovaný dĺžku opravy nenamietal. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie žalovaného, že poškodená mala objektívnu možnosť uhradiť opravu vozidla. Takéto tvrdenie je v rozpore s predloženými dôkazmi, najmä s čestným prehlásením, z ktorého

bez pochybností vyplýva, že poškodená nedisponovala finančnými prostriedkami na úhradu opravy za vozidlo. Ide o sumu 1.456,88 eur, ktorú si v dnešnej dobe málokto môže dovoliť sám uhradiť. Zo strany žalovaného nebolo relevantným spôsobom popretý dátum vrátenia opraveného vozidla späť poškodenej, a teda ani doba faktického obmedzenia poškodenej. Nemožno ustáliť, že z faktúry za opravu motorového vozidla bolo možné jednoznačne konštatovať, že už dňom vystavenia faktúry si mohla poškodená motorové vozidlo prevziať,

a teda aj nájom náhradného motorového vozidla mohol byť týmto dňom ukončený. Žalovaný uvedenú otázku v prebiehajúcom súdnom konaní neurobil spornou v zmysle ust. § 151 CSP.

13. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že žalobca v odvolacej replike len zopakoval svoju predošlú argumentáciu. Okrem toho, že žalovaný rovnako zopakoval svoju predošlú argumentáciu, poukázal na niekoľko rozhodnutí okresných súdov, ktoré nepriznali nájom náhradného vozidla za čas do doručenia krycieho listu. Za skutočnosť rozhodnú pre konanie žalovaný považoval to, že zadržiavanie vozidla autoservisom do doručenia krycieho listu je protiprávne konanie a súd nemôže priznať nárok na prenájom náhradného vozidla do dňa doručenia krycieho listu, pretože by tak validoval protiprávne konanie autoservisov, čo by bolo v rozpore s právnym poriadkom SR. Zároveň žalovaný prezentoval svoj názor, že pokiaľ by poškodený hradil prenájom náhradného vozidla z vlastných zdrojov, postupoval by pri dĺžke nájmu obozretnejšie. Poškodený si je totiž vedomý, že nebude musieť hradiť prenájom náhradného vozidla z vlastných prostriedkov, resp. nebude vystavený možnosti,

že mu poisťovňa dôvodne zníži poisťné plnenie, a preto mu nezáleží na dĺžke nájmu. Takýto postoj ako poškodeného, tak žalobcu nemožno pripísať na škodu žalovaného, ktorý nevie nijako ovplyvniť ich konanie. Tomu zodpovedá aj informácia poskytovaná žalobcom klientom spočívajúca ponuke prenájomu bez finančnej účasti poškodeného.

14. Ďalšie podania neboli v odvolacom konaní stranami produkované

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keďže žalobu čiastočne zamietol a priznal žalovanému proti nemu nárok na náhradu trov konania, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok

súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. vo výrokoch I. a II., viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 159,98 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietol.

16. Odvolací súd považoval odvolaciu námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení otázky [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP] príčinnej súvislosti medzi vznikom škody (v podobe vynaloženého nájomného za nájom náhradného vozidla v období od 20.09.2022

do 21.09.2022) a prevádzkou motorového vozidla škodcu, ktorého zodpovednosť za škodu bola poistená u žalovaného, za dôvodnú.

17. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

18. Ako vyplýva zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré strany nenamietali, vozidlo poškodeného bolo prijaté autoservisom do opravy dňa 12.09.2022, pričom jeho oprava bola ukončená dňa 19.09.2022, t. j. vozidlo bolo opravované 8 dní. Žalovaný v spore považoval

za nevyhnutný čas na opravu poškodeného vozidla rovnakú dobu a poistné plnenie tak poskytol za dobu od 12.09.2022 do 19.09.2022. Nájom náhradného vozidla poškodenou však trval nesporne až do dňa 21.09.2022. Ako ďalej vyplýva z nesporných tvrdení žalobcu uvedených v konaní na súde prvej inštancie, v období od 20.09.2022 do 21.09.2022 sa vozidlo poškodenej nachádzalo naďalej v autoservise, a zároveň do dňa 21.09.2022 nebol žalovaným vystavený pre autoservis krycí list - oznámenie o poistnom plnení. Žalobca zároveň v žalobe tvrdil, že vozidlo nebol poškodenej vydané, keďže nebol autoservisu doručený krycí list,

bez ktorého autoservis nevydá opravené vozidlo poškodenej.

19. Medzi stranami tak bola zásadne spornou otázka, či po vykonaní opravy poškodeného motorového vozidla, ktorá bola ukončená dňa 19.09.2022, až do dňa 21.09.2022 (predtým ako autoservis odovzdal poškodenej opravené motorové vozidlo po tom, ako mu žalovaný doručil krycí list), možno nájomné za toto obdobie (od 20.09.2022 do 21.09.2022) považovať

za náklady vynaložené na nájom náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, keď opravené motorové vozidlo poškodeného servis podľa názoru žalovaného

(i názoru súdu prvej inštancie) zadržieval poškodenej protiprávne.

20. Je notoricky známu, a tiež z vlastnej rozhodovacej činnosti v identických veciach je pritom odvolaciemu súdu známa prax, že autoservis je zo strany poškodeného splnomocnený

na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poistné plnenie nežiada uhradiť na svoj účet, ale žiada, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania krycieho listu žalovaným (čo bolo nesporne aj nesporne v posudzovanej veci). V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia

za škodu, ktorú zaviniel jeho poistník (poistený) na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach - servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný (exkluzívny) vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného opravy, na čo slúži práve tzv. krycí list (oznámenie o poistnom plnení). Ako zmluvný partner poisťovne má nepochybne skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poistných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla s tým, že úhrada ceny opravy poškodeného motorového vozidla je v takýchto prípadoch likvidovaná formou „krycieho listu“. Je tak zrejmé, že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela, a že úhrada ceny diela bude zabezpečená zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla zaslal na úhradu priamo žalovanému ako poisťovní škodcu. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí bude predmetné motorové vozidlo poškodeného vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto procesu bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady, ktorú mal vykonať samotný

žalovaný). Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom. Bol to práve žalovaný, ktorý po doručení faktúry autoservisom nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej opravy a bolo na ňom, či zrealizuje jej úhradu, alebo len doručí krycí list autoservisu. V danom prípade to bol teda žalovaný, ktorý objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

21. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolaciemu súdu známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto prax autoservisov nachádza v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve tak, ako je prezumované ust. § 151s OZ. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo (zmluve o oprave veci), ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiaha faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v posudzovanom spore snažil navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou medzi poškodeným a zmluvným servisom (ako sa s ním stotožnil aj súd prvej inštancie), jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, keďže povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným) a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poisťovej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktáčného procesu s určitým obsahom. V súvislosti s uvedeným by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, keďže dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktáčného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisu povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho-ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak ako to bolo nesporne aj v posudzovanom prípade). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/ partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne

vydať krycí list, príp. partnerskému servisu cenu opravy uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nerefektuje na skutočnosť, že servis je

(vo všeobecnosti), či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Uvedená prax autoservisov nepochybne svedčí tiež o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do realizácie úhrady žalovaným, prípadne do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného, daná.

23. Neobstojí ani argument žalovaného, že autoservisy nemajú časový limit, v rámci ktorého majú vystaviť faktúru za opravu vozidla a predložiť ju žalovanému, a teda za oprávnený nájom náhradného vozidla do vydania krycieho listu by sa mohol v princípe považovať akýkoľvek dlhý čas. V posudzovanom prípade žalovaný netvrdil a ani nepreukázal, že medzi ukončením opravy dňa 19.09.2022 (súčasným vystavením faktúry za opravu vozidla poškodenej) a doručením faktúry za opravu vozidla poškodenej žalovanému uplynul neprimeraný časový úsek. Uvedené vyplýva zo samotnej skutočnosti, že žalovaný vystavil „krycí list“ - oznámenie o poistnom plnení dňa 21.09.2022, pričom v tomto uviedol, že predošlého dňa 20.09.2022 ukončil šetrenie poistnej udalosti. Úvahy žalovaného o tom, že v prípade uznania nároku na náhradu škody aj za obdobie po ukončení opravy až

do doručenia krycieho listu autoservisu by poškodený mal tendencie tento stav využívať, keďže s používaním náhradného vozidla, na rozdiel od jeho vlastného, mu nevznikajú náklady, keďže tieto hradí poisťovňa, považoval v posudzovanom prípade za účelové, keďže nezodpovedajú skutkovému stavu zistenému súdom prvej inštancie. Rovnako nemožno priznať dôvodnosť argumentu žalovaného, že nie je neobvyklou praxou autoservisov,

že účelovo naťahujú opravu vozidla, čím sa následne neúmerne predlžuje čas prenájmu náhradného vozidla a žalovaný nemá žiadnu možnosť toto konanie autoservisov ovplyvniť. V spore neboli preukázané žiadne skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné dospieť k záveru o neúčelnom predlžovaní doby opravy (resp. neprimeranej dĺžke opravy) zo strany autoservisu.

24. Zároveň odvolací súd dodáva, že je pravdou, že hypoteticky mohla faktúru za opravu vozidla zaplatiť aj poškodená, ktorá by si tak mohla vozidlo v autoservise vyzdvihnúť už po reálnom ukončení opravy dňa 19.09.2022. Pokiaľ by však aj poškodená disponovala určitou disponibilnou finančnou rezervou na účely krytia náhodných udalostí (v danom prípade zodpovedajúcou cene opravy 1.456,88 eur), nemožno podľa mienky odvolacieho súdu spravodlivo žiadať, aby túto použila práve na (hoc dočasne) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Skutočnou otázkou však je, či aj bolo povinnosťou poškodenej postupovať takýmto spôsobom. Odpoveď na túto otázku pritom treba hľadať výkladom e ratione legis zákona č. 381/2001 Z. z. Konkrétne si treba uvedomiť, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Je teda namieste, aby škodu na majetku uhradila priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného - najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny

za opravu motorového vozidla. Nakoniec - vzhľadom na to, že prevádzkou motorových vozidiel vznikajú často škody relatívne vyššieho rozsahu, pre väčšinu populácie by bolo zložité zaplatiť cenu za opravu vozidla a následne čakať, kým poisťovňa tieto výdavky refunduje. Aj keď v zmysle vyššie uvedeného potencialita poškodeného uhradiť cenu

za opravu svojho vozidla nie je relevantnou skutočnosťou, v posudzovanom prípade žalobca predložil čestné prehlásenie poškodenej, že nedisponovala finančnými prostriedkami na úhradu ceny opravy, a teda dôkazné bremeno preukázať opak tohto tvrdenia žalobcu o neexistencii peňažných prostriedkov v dispozícii poškodenej zaťažovalo v spore v zmysle negatívnej dôkaznej teórie (na nikom nemožno spravodlivo požadovať dôkaz o niečom, čo neexistuje) žalovaného. Žalovaný však toto dôkazné bremeno neuniesol.

25. Odvodene, vzhľadom na už zmienený účel povinného zmluvného poistenia, nemožno vziať na ťarchu poškodeného, že do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval už vopred s očakávaním, že nájmomné

za užívanie náhradného motorového vozidla zaplatí poisťovateľ zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (žalovaný).

26. Odvolací súd nepovažoval za potrebné osobitne reagovať na stanovisko Národnej banky Slovenska, na ktoré poukazoval žalovaný, keďže Národná banka Slovenska nie je orgánom výkladu práva a jej právne stanoviská ohľadom posudzovania splnenia hmotnoprávnych podmienok zodpovednosti za škodu nie sú pre odvolací súd záväzné (či už v zmysle čl. 2 ods. 2 či § 193, § 194 alebo § 455 CSP). K poukazom žalovaného na rozhodovacia činnosť krajských súdov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako ju má na mysli ust. čl. 2 ods. 2 CSP a nejde ani o rozhodnutia, ktorými by bol odvolací súd viazaný v zmysle ust. § 193 či § 455 CSP. Napokon z rozhodnutí označených obidvoma stranami sporu vyplýva, že rozhodovacia prax okresných či krajských súdov je v otázke riešenej v tomto odvolacom konaní nejednotná. Nie je povinnosťou odvolacieho súdu v reáliách rôznej rozhodovacej praxe odvolacích súdov reagovať na odlišné rozhodnutia iných krajských súdov a vyporiadavať sa s ich argumentáciou. Odvolací súd sa snažil v zmysle ust. § 393 ods. 2 CSP vyčerpávajúcim spôsobom dať odpoveď na zásadné odvolacie námietky žalobcu a protiargumentáciu žalovaného v posudzovanej spore. Pokiaľ ide o žalovaným označený nález Ústavného súdu ČR spis. zn. IV.ÚS/2043/2017 zo dňa 14.02.2018, odvolací súd poukazuje na to, že dotknutý nález Ústavného súdu ČR sa zaoberal absolútne odlišným skutkovým stavom, nemožno ho vzťahovať na podnikanie žalobcu. V danom prípade išlo o konanie spoločnosti v súčinnosti s autoservisom, ktorého výsledkom bola fiktívna pohľadávka, kedy došlo k „umelému“ navyšovaniu reálnych nákladov na vykonanie opravy.

27. V nadväznosti na uvedené bol odvolací súd toho názoru, že nárok na náhradu škody zodpovedajúcej nájomnému za náhradné vozidlo za dni od 20.09.2022 do 21.09.2022 v celkovej sume 159,98 eur bol uplatnený žalobcom dôvodne. Preto odvolací súd, konštatujúc dôvodnosť odvolania žalobcu, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 159,98 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

28. Pokiaľ žalobca odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie aj čo do jeho výroku III., odvolací súd poukazuje na to, že zo žiadneho ustanovenia CSP či iného zákona nemožno vyvodiť prípustnosť odvolania proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Predmetný výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie nemožno považovať za rozhodnutie súdu prvej inštancie o akýchkoľvek právach či povinnostiach strán sporu, mal len deklaratórnu povahu a zodpovedal (aj keď nie úplne presne) len dikcii ust. § 262 ods. 2 CSP. Ani skutočnosť,

že súd prvej inštancie nesprávne poučil strany o prípustnosti opravného prostriedku proti výroku III. rozsudku, nezakladá ich procesnú legitimitáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená. CSP v ust. § 362 ods. 3 poskytuje stranám ochranu iba

v prípade nesprávneho poučenia o neprípustnosti odvolania, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnutelného rozhodnutia, čo však nie je situácia, ktorá vznikla v danom prípade. V súdnej veci teda súd prvej inštancie nesprávnym poučením nezaložil možnosť podania odvolania proti rozsudku vo výroku III., proti ktorému je možnosť podania odvolania ex lege vylúčená. Vzhľadom na to odvolací súd odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietol.

29. Odvolací súd zároveň podľa ust. § 396 ods. 2 CSP rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Žalobca bol v konaní napokon v celom rozsahu úspešný (jeho žalobe bolo vyhovené v celom rozsahu), a preto mu proti v celom rozsahu neúspešnému žalovanému (§ 255 ods. 1 CSP) odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %.

30. Žalobca odvolací súd považoval za plne úspešného aj v odvolacom konaní, hoci bolo odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. odmietnuté. Ako už bolo uvedené, výrokom III. rozsudku súdu prvej inštancie nebolo rozhodnuté o žiadnych právach či povinnostiach strán sporu, a teda nemožno v kontexte tohto výroku hovoriť ani o procesnom úspechu či neúspechu tej-ktorej strany sporu. Preto odvolací súd (rozhodujúc podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP) priznal podľa ust. § 255 ods. 1 CSP žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

31. O výške náhrady trov konania na súde prvej inštancie, ako i odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa

osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].